
Gent | Adrià Martí | Actualitzat el 30/12/2021 a les 10:30

Adrià Martí. Des d'Hongria

«Aquest país cobreix les seves necessitats bàsiques, però mira amb recel tot allò que ve de fora»

Adrià Martí davant de l'església reformista, a la plaça major de Debrecen.

Heràclit va dir que l'únic constant a la vida era el canvi, i si bé alguns us resultarà familiar la meua cara en un article pretèrit al **Pou** parlant des de Suècia, aquest cop, amics lectors, ho faig des de Debrecen, una ciutat de prop de 200.000 habitants, situada al nord-est d'Hongria. Debrecen ciutat és la segona del país en nombre d'habitants i una de les alternatives hongareses per al

desenvolupament econòmic i social del país, després d'anys de centralisme de la capital, Budapest. És aquí on visc i treballo de preparador físic de bàsquet, la mateixa feina que desenvolupava a Suècia, però actualment dins de l'estructura del Debreceni Egyetemi Atlétikai Club (DEAC), club que té el suport de la Universitat de Debrecen, que atreu cada any milers d'estudiants d'arreu del país i del món, especialment de països hindús i asiàtics, per estudiar medicina. Aquest club, a part de la universitat de la ciutat, també rep el suport del govern central, fet que permet que sigui un club gran i professional, amb equips de bàsquet, futbol, tennis, handbol i hoquei gel, amb els respectius planters i jugant tots a les primeres divisions del país.

La il·lusió de formar part d'una estructura com aquesta, juntament amb les crítiques positives que vaig sentir sobre el desenvolupament de la ciutat de Debrecen, les zones boscoses que l'envoltaven i l'existència de vols directes amb Barcelona -encara estan inoperatius per culpa de la crisi del coronavirus-, van ser els motius que em van portar a Hongria. Tot i que no m'agrada ser taxatiu a l'hora de valorar com són els hongaresos i com és el país, les primeres impressions després d'un any i mig vivint aquí, és que és un país tradicional, amb forts valors per la feina, la família, la religió i els costums. El govern conservador de Viktor Orbán fa que la majoria de gent es senti molt patriota i que vulgui formar part d'aquest país, un país que cobreix pràcticament totes les seves necessitats bàsiques, però mira amb recel tot allò i tot aquell que ve de fora. És per això, i desconec si n'és la causa o la conseqüència, que Hongria és un dels països europeus amb un percentatge més baix d'angloparlants, i aquest fet, juntament amb un idioma propi considerat un dels més complicats d'aprendre, ha fet que hagi hagut de desenvolupar una habilitat especial per al llenguatge corporal i un ús elevat de traductors simultanis.

Malgrat aquest inconvenient, i un cop superat el primer mig any amb diversos entrebancs a nivell burocràtic, sumat a la crisi sanitària, sembla que la segona temporada comença amb plenitud, gràcies a la vacunació massiva i a un procés d'adaptació llarg però ferm. Arriben, per fi, els primers partits de lliga i amb ells, l'esperança de poder seguir gaudint de l'experiència hongaresa en la seva totalitat, amb públic als pavellons, gent als carrers i vols sense restriccions, fins que la constància d'Heràclit em faci tornar a fer les maletes altra vegada.

[despiece]Adrià Martí i Peiró treballa de preparador físic de bàsquet a Debrecen (Hongria)[/despiece]